

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2796/2020
01.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жарко Вујовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП .. Лесковац, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3545/2017 од 04.04.2018. године, у седници већа одржаној 01.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3545/2017 од 04.04.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3545/2017 од 04.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 912/16 од 22.03.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоци на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: на име претрпљених и будућих физичких болова износ од 150.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 120.000,00 динара, на име душевних болова због наружености износ од 90.000,00 динара и на име душевних болова због умањења опште животне активности износ од 20.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3545/17 од 04.04.2018. године одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П 912/16 од 22.03.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете коју је тужилац претрпео за време служења војног рока у ВП Лесковац, услед повреде колена током војне обуке. Ово из разлога јер тужилац није доказао постојање узрочно последичне везе између настале штете и делатности тужене, односно да је предметна повреда настала у вези са вршењем војне вежбе, као делатности од које потиче повећана опасност.

Узимајући у обзир врсту спора и садржину судске заштите и начин пресуђења, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса, уједначавања судске праксе нити потребе за новим тумачењем права. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права које су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда па указивање тужиоца на постојање другачијих одлука не указује и нужно на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Такође, нема потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу у овој правној ствари, ради накнаде нематеријалне штете, поднео Основном суду Лесковцу дана 12.06.2012. године. Првостепена пресуда донета је 22.03.2017. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 510.000,00 динара. Другостепена пресуда донета је 04.04.2018. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем

курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**